

бѣдителъ“ и расказитѣ изъ дѣтскія животъ „Записки на познанскія учителъ“. Съ тия произведения Сенкевичъ прѣминъ къмъ тѣй наричаната „Млада Пресса“, която си бѣ поставила за задача да расклати консервативния строй на традиционнитѣ вѣрвания и убѣждения на полското общество и да му открие очитѣ на раскжсвающитѣ го недѣзи. Всичкитѣ произведения на Сенкевича сж отпечатани съ дълбока любовъ къмъ родината. Но, като раскрива и анализира общественитѣ язви, авторътъ — натура дълбоко скептическа — намира малко надежда за едно близко по-добро бждѣще на своето отечество. Като че въ противовѣсъ на безотрадния възгледъ на настоящето, Сенкевичъ, въ своитѣ исторически романи, се прѣнася въ отдалеченото минжло, което дава примѣри на граждани съ силна, непрѣклонна воля, достойни да бждѣтъ поставени като образци за подражание на отпаднѣлитѣ съврѣменници. Въ 1880 г. се появи въ печата първия му исторически романъ „Татарска неволя“ („Niewola tatarska“), героятъ на който се явява именно такъвъ „рицаръ безъ страхъ и упрѣкъ“; а въ 1884 година се яви първия романъ на неговата историческа трилогия — „Съ огнь и мечъ“, „Потопъ“ (1886) и „Панъ Володиевски“ (1887), дѣйствиата на които ставатъ въ 17 столѣтие въ епохата на войната съ казацитѣ. Но, като се спира на това гледище, Сенкевичъ се увлича отъ ултра-патриотически чувства: реалистъ въ изображението на съврѣменността, той идеализира далеко неидеални личности и събития, само за това, защото тѣ окржжаватъ минжлото на неговото отечество съ ореола на външния блѣсъкъ; демократъ въ своитѣ битови произведения, той се поддава въ своитѣ исторически романи на влиянието на шляхтско-аристократическитѣ тенденции; доскоросенъ защитникъ на всички страдающи отъ недостаткъ въ общественитѣ отношения, той пише апология на полския олигархически строй, който извика въ Украйна кървавитѣ събития на 17 септ. При все това, историческитѣ романи на Сен-